

Démosthène Davvetas

Poèmes

traduit par Xavier Bordes

2. D'une part ta faim d'inexploré
De l'autre les loques de ton amour
Entre deux la mémoire, tesson de verre
entaille la mer et
de son sang gicle l'écume
gigantesque vague en la frêle
face informe de ton rêve.

2 Ἐπὸ τὴν μία ὁ πόθος σου γιὰ τὸ ἀνεξερεύνητο
Ἐπὸ τὴ ἄλλη τὰ κουρέλια τοῦ ἐρωτᾶ σου
Κι ἀνάμεσά τους ἡ μνήμη, κοφτερό γυαλί
σκίζει τὴν θάλασσα καὶ
Πετιέται τοῦ αἵματός της ὁ ἀφρός
γιγάντιο κύμα στό μικρό
ἀσχημάτιστο πρόσωπο τοῦ ὄνειρου σου.

3. Et quand le sommeil cherche à t'envelopper, toi,
lointain *navirailé*, glisses et
scrutes les yeux de la nuit
tes mains rames vives brassent la ténèbre
jusqu'à t'égarer aux eaux du silence.

3 Κι ὅταν ὁ ὕπνος γυρεῦει νά σέ τυλίξει, ἐσύ,
φεράμενο ἀλλαργινό, γλιστράς καὶ
γυρεῦεις τὰ μάτια τῆς νύχτας
Τὰ χέρια σου κουπιά γρήγορα λάμνουν
τό σκοτάδι
ὥσπου χάνεσαι στῆς σιωπῆς τὰ νερά.

5. Cierges allumés
reviennent dans les ténèbres de mémoire,
éteignent la peur du silence
Avec la même innocence
la lune émiette le sommeil
et dans le ciel voltigent
des milliers de petites peines.

5 Λαμπάδες ἀναμμένες
ἔρχονται στῆς μνήμης τὸ σκοτάδι
καὶ σβήνουν τὸν φόβο τῆς σιωπῆς
μὲ τὴν ἴδια ἀθωότητα
ποῦ τὸ φεγγάρι θρυμματίζει τὸν ὕπνο
καὶ στὸν οὐρανὸ φτερουγίζουν
χιλιάδες μικρὲς πίκρες.

7. Ce soir
 où tu as fui soudain
 je t'ai suivie d'un regard
 fiché aux racines du chemin ;
 la tombée de la nuit
 le silence
 jusqu'alors étranger
 m'est devenu familier et la mémoire vint
 m'offrir les sabres de bois et
 les casques en carton mâché
 de jadis...

7 Κείνο τό βράδυ
 ποῦ ἔφυγες ξαφνικά
 σ'ἀκολούθησα μέ τό βλέμμα
 σφηνωμένο στίς ρίζες τοῦ δρόμου
 τό δεῖλι τῆς νύχτας
 ἡ σιωπή
 ἡ μέχρι τώρα ξένη
 μοῦγινε γνώριμη
 κι ἦρθε ἡ μνήμη
 νά μοῦ προσφέρει
 τά ξύλινα σπαθιά καί
 τίς χάρτινες περικεφαλαῖες
 τοῦ τότε...

13. Nous étions tristes ce soir-là
 une gerbe d'horreur ancrée
 dans la sauvagerie de la terre
 l'un attendrait la main
 de celui qui aurait tenté
 l'inavouable
 l'autre la paix sur le
 mordant de l'amertume
 Et c'était — je le jure —
 une rafale de vent froid
 la solitude
 qui circulait entre nous.

13 Ἦμασταν θλιμμένοι κείνο τό βράδυ
 ἕνα δεμάτι φρίκης ἀραγμένο
 στήν ἀγριάδα τῆς γῆς
 ὁ ἕνας περίμενε τό χέρι
 ἐκείνου ποῦ θά τολμοῦσε
 τό ἀνομολόγητο
 ὁ ἄλλος τήν γαλήνη στήν
 κόχη τῆς πίκρας
 Κι ἦταν - τ' ὀρκίζομαι -
 μία ριπή ἀνεμου κρύου
 ἡ μοναξιά
 ποῦ κυκλοφοροῦσε ἀνάμεσα μας.

14. A cette heure
entre ma foi
et l'horreur de son effet
je n'avais pas autre chose
pour couvrir ma nudité
que la foudre
de l'inespéré.

14 Τὴν ὥρα ἐκείνη
ἀνάμεσα στό πιστεύω μου
καί τὴν φρίκη τοῦ ἀποτελέσματος του
δέν εἶχα ἄλλο τίποτα
γιὰ νά καλύψω τὴν γύμνια μου
παρά τὴν ἀστραπή
τοῦ ἀνέλπιδου.

19. Tant que dure
le souvenir
de ce
poème à venir
j'écrirai

19 Ὅσο διαρκεῖ ἡ
ἀνάμνηση
αὐτοῦ
τοῦ μελλοντικοῦ ποιήματος
θά γράφω.

20. La langue
pense
dans
l'érotique
bercement
du corps.

20 Ἡ γλῶσσα σκέφτεται
στό
ἐρωτικό λίκνισμα
τοῦ κορμιοῦ.

21. Aux moments de
la fécondation
du silence
chaque voix
sonne
comme un blasphème.

21 Τίς στιγμές τῆς
γονιμοποίησης
τῆς σιωπῆς
κάθε φωνή
ἤχει
σάν βλασφημία.

22. Comment puis-je nommer ces mains qui, partant de ma chute inté-
rieure, m'élèvent perpétuellement ?

22 Καί πῶς νά ὀνομάσω αὐτά τὰ χέρια
ποῦ μέ ἀνυψώνουν συνεχῶς ἀπό τὴν
ἐσωτερική μου πτώση ;

33. Dans la blessure

je suis né
j'ai grandi
j'ai été inspiré
j'ai été asservi c'est pourquoi
jamais je ne te libérerai.

33 Την πληγήσον
γεννήθηκα
μεγάλωσα
έμπνεύσθηκα
σκληρώθηκα γι'αυτό και
ποτέ δεν θα σ'ελευθερώσω.

35. Ce soir tu circules en moi-même
comme un bleu profond...

... tu ne te cantonnes pas dans les mots...

35 'Απόψε κυκλοφορείς μέσα μου
όπως τό βαθύ μπλέ...
... δέν χωράς στις λέξεις του
ποιήματος.

39. Mon poème est
le contrepoids
de ma chute
intérieure.

39 Τό ποίημα μου είναι αντίρροπο της
έσωτερικής μου πτώσης.

51. Le suicidé
est ennemi
de l'Apathie.

51 'Ο αὐτόχειρας
είναι ἐχθρός
τῆς ἀπάθειας.

59. Le poète est le seul enfant légal de la Nature.

59 'Ο Ποιητής είναι τό μόνο νόμιμο παιδί
τῆς Φύσης.

61. Dans le négatif de ma pensée
ton visage fugitif
commence à prendre les traits
d'un monstre étrange
 tellement *humain*.

61 Στο ἀρνητικό τῆς σκέψης μου
ἡ μορφή σου φευγαλέα
ἀρχίζει νά παίρνει χαρακτηριστικά
ένος ἀλλόκοτου τέρατος
τόσο ἀνθρώπινου.

63. Je prends les poupées
comme font les fillettes
rageusement je leur arrache
les yeux pour
découvrir les sources
de leur lumière.

63 Πίανω τίς κοῦκλες
ὅπως τά μικρά κορίτσια
καί βγάζω μ ὀργή τά
μάτια τους μήπως καί
ἀνακαλύψω τίς πηγές
τοῦ φωτός τους.

64. Chaque fois que la pensée
m'occupe
j'ai le corps qui
tressaille ; j'ai donc — moi —
saisi une hache et je me suis
tranché la tête, pour observer
comment les pensées continuaient
de loin
envers et contre tout
à faire tressaillir ce corps.

64 Κάθε που συλλογίζομαι
τινάζεται τό σῶμα·
πήρα κι ἐγώ τσεκούρι κι
ἔκοψα τό κεφάλι, γιά νά
διαπιστώσω πῶς
καί πάλι ἀπό μακριά
συνεχίζουν νά τινάζουν
τό σῶμα μου
οί συλλογισμοί.

65. Un oiseau aveugle m'a
picoré aux yeux
en a rougi le ciel
et de son sang
moi je te peins pour te
garder telle que je me souviens.

65 Τυφλό πουλί μέ
ράμφισε στά μάτια
κοκκίνησε ὁ οὐρανός
κι ἀπό τά σημάδια του
ἐγώ σέ βάρω γιά νά σέ
κρατήσω ὅπως σέ θυμᾶμαι.